

Arrest

nr. 227 541 van 16 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers' vader, M.H.H., die volgens zijn verklaringen op 27 juni 2016, samen met zijn drie minderjarige kinderen, België is binnengekomen, diende op 25 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers' moeder, D.H., die volgens haar verklaringen op 2 juni 2016, samen met haar minderjarig kind, België is binnengekomen, diende op 2 juni 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Hun vingerafdrukken werden genomen op 9 maart 2016 in Griekenland (Eurodac). Op 26 juni 2016 werd hun vijfde kind, R., geboren in België.

Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissingen (RvV 25 april 2018, nr. 202 947).

1.2. Op 18 mei 2018 dienden verzoekers' ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 25 juni 2018 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen (RvV 19 december 2018, nr. 214 325).

1.3. Op 24 januari 2019 dienden verzoekers, als begeleide minderjarige vreemdelingen, een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 26 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers via een aangetekende brief van 27 maart 2019 ter kennis gebracht en zijn de bestreden beslissingen.

- De beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekster A.H. luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 24/01/2019
Overdracht CGVS: 30/01/2019*

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS op 4 maart 2019, van 10u10 tot 10u20, bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat, meester Ahmadzadah, was bij dit gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U hebt de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Kaboel. Samen met uw vader H. M. H. (O.V. (...)) en uw moeder H., D. (O.V. (...)) verliet u in de loop van 2016 uw land van herkomst.

Vervolgens diende uw moeder op 2 juni 2016 en uw vader op 25 juli 2016 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van hun verzoek verklaarden ze niet naar Afghanistan terug te kunnen keren omdat uw vader er problemen had met een zekere Mullah T. Op 30 juni 2016 nam het CGVS in deze verzoeken een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest dd. 25 april 2018.

Hierna dienden uw ouders op 18 mei 2018 samen een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van dit verzoek hielden ze vast aan de verklaringen in verband met hun problemen met Mullah Tarakhel. Ze voegden hieraan toe dat ze vreesden dat u, uw zus en uw broer bij een terugkeer naar Afghanistan door de mannen van Mullah T. zouden worden ontvoerd. Ook verklaarden jullie ouders te vrezen dat u en uw zussen, omdat jullie goed in de Belgische maatschappij geïntegreerd zijn en al vlot Nederlands kunnen, in Afghanistan niet meer als moslims zouden worden aanzien. Deze volgende verzoeken van uw ouders werden door het CGVS op 18 juni 2018 niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep dat ze tegen deze beslissing instelden bij de RvV werd verworpen op 19 december 2018. Uw ouders dienden hierna op 24 januari 2019 in naam van u, uw zus H. K. (OV. (...)) en uw broer H. S. M. (OV. (...)) een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Tijdens uw gehoor op 4 maart 2019 verklaarde u niet naar Afghanistan terug te kunnen wegens de algemene situatie en omdat u vreest er door boeven te worden ontvoerd. In het kader van het gehoor van uw broer S. M. H. voegden uw ouders hier aan toe dat u niet naar Afghanistan terug kan omdat u te zeer verwesterd bent en u geen sluier meer wilt dragen. Ze voegen hieraan toe dat ze vrezen dat u in Afghanistan op jonge leeftijd zal worden uitgehuwelijkt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming leggen uw ouders volgende documenten neer: verschillende foto's van u en uw broer en zus; een brief van uw school dd. 28.02.2019; de

schoolfiche van u en uw broer; een overzicht van uw schoolloopbaan; uw schoolrapport; een attest van het OCMW waarin staat dat u en uw gezin goed zijn geïntegreerd in het dorp waar u woont; diverse brieven van ouders van klasgenootjes van u en uw broer en zus; diverse kaartjes van klasgenoten gericht aan u en uw broer en zus; een filmpje gemaakt door u en uw broer en zus.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat; verkeerden uw ouders in de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen in uw hoofde; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen afgelegd door uzelf en door uw vader H. M. H. (O.V. (...)) en uw moeder H., D. (O.V. (...)) blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming deels baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw ouders in het kader van hun verzoeken tot internationale bescherming.

Wat betreft de vrees van uw ouders dat u bij een terugkeer naar Afghanistan te kampen zult hebben met de problemen zoals die door uw ouders in het kader van hun verzoeken tot internationale bescherming hebben uiteengezet (zie CGVS S. M. H. dd. 04.03.2019, p. 4 en zie CGVS, p. 3-6), wordt opgemerkt dat er in het kader van hun eerste asielaanvraag noch door het CGVS, noch door de RvV geloof werd gehecht aan het vluchtrelaas van uw ouders. In het arrest van de RvV dd. 25.04.2018 staat hierover het volgende te lezen:

"Verzoekers slagen er niet in om hun vluchtrelaas aannemelijk te maken. De Raad merkt vooreerst op dat van hen mag worden verwacht dat zij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over hun verzoek, van in vertrouwen nemen meet af aan door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Zij hebben de verplichting om hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun verzoek, en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij de instanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en relaas. De instanties mogen van verzoekers correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over hun identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu blijkt uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de leeftijd van tweede verzoeker. Zij voeren aan dat uit diens taskara blijkt dat hij zestien jaar is, doch dit klemmt met de beslissing van de dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling, waarvan verzoekers niet aantonen dat het resultaat werd betwist via de voorziene beroepsprocedure bij de Raad van State. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat tweede verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat hij minderjarig zou zijn. Het feit dat verzoekers na confrontatie met het leeftijdsonderzoek vasthouden aan de ongeloofwaardig geachte geboortedatum toont aan dat zij bewust de Belgische instanties trachten te misleiden. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid, alsook aan de bewijswaarde van de voorgelegde taskara van tweede verzoeker.

Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoekers er ten onrechte van uitgaan dat aan de voorgelegde taskara slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers wordt bovendien verder ondergraven door hun verklaringen over hun reisweg. In tegenstelling tot wat zij beweren, is het niet aannemelijk dat zij zich niet zouden herinneren dat de vingerafdrukken van eerste verzoeker en verzoekster alsook die van tweede verzoekster werden genomen in Griekenland respectievelijk Duitsland.

Tevens is het ongeloofwaardig dat verzoekers niet op de hoogte zouden zijn van de landen die zij doorkruisten na hun vertrek uit Afghanistan (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS gehoorverslag, stuk 5, p. 12; administratief dossier eerste verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5; administratief dossier tweede verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 3; administratief dossier tweede verzoeker, stuk 4, p. 6-7; administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 4, p. 9, stuk 4B, p. 5). Enkel derde verzoeker kan na confrontatie enkele landen opnoemen (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 4, p. 10). Het verweer van verzoekers dat zij niet bekend waren met de taal en de schrijfwijze van de landen die zij doorkruisten, alsook hun verweer dat het donker was toen zij landden met het vliegtuig vanuit Afghanistan, kan geenszins een afdoende verklaring vormen voor hun onwetendheid hieromtrent. Dat zij onder druk gezet werden door de smokkelaar kan evenmin een verschoning bieden voor het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over hun reisweg in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten door Mullah T. zoals weergegeven door verzoekers. Uit de door verzoekers neergelegde klachten- en getuigenbrief en de verklaringen van eerste verzoeker hierover (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9-10) blijkt dat het incident met Mullah T. in de winkel van eerste en derde verzoeker waardoor verzoekers Afghanistan dienden te ontvluchten plaatsvond op de eerste dag van de tweede maand van 1395 (20 april 2016). Dit klemmt echter met de informatie beschikbaar in het administratief dossier waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van eerste verzoeker en verzoekster genomen werden op 9 maart 2016 in Griekenland. Het verweer van verzoekers dat deze vingerafdrukken genomen werden op 9 mei 2016 in Griekenland doch niet op 9 maart, vindt geen steun in het administratief dossier. Dat eerste verzoeker en verzoekster zich meer dan één maand voordat de vermeende vervolgingsfeiten door Mullah T., waarbij zij verklaarden aanwezig te zijn, in Griekenland bevonden, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten.

Derde verzoeker en verzoekster herhalen in hun verzoekschrift hun verklaringen tijdens de CGVS-interviews dat de neergelegde klachtenbrief door een werknemer werd afgehaald bij de politie, nadat verzoekers reeds waren vertrokken uit Afghanistan. De datum vermeld in de klachtenbrief is de datum waarop de werknemer de klacht ging afhalen en niet de dag waarop het incident met Mullah T. plaatsvond, gezien dit plaatsvond op de tweede van hout van 1394 (21 februari 2016). De door verzoekers neergelegde getuigenbrief bevat eveneens een foutieve datum, hetgeen niet werd opgemerkt door de getuigende handelaars omdat zij analfabeet zijn. Zij gaan hiermee echter voorbij aan de motivering in de bestreden beslissingen die terecht oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. Uit de vertaling van de klachtenbrief tijdens het CGVS-interview van eerste verzoeker blijkt immers dat deze werd opgesteld door eerste en derde verzoeker in de 'ik-vorm' en dat het document vermeldt dat "(...) ik en mijn broer Q.H. op 1395, 2de maand, 1ste in onze winkel waren in Markaz en dat er gewapende mensen kwamen (...)" Eerste verzoeker vermeldde hierbij niet dat de brief werd afgehaald door een werknemer, noch dat de datum die op het document vermeld stond niet de datum betrof waarop het incident plaatsvond. Eerste verzoeker verklaarde over de neergelegde getuigenbrief bovendien dat deze dezelfde dag werd opgesteld als het incident en vermeldde hierbij evenmin dat de datum die in het document vermeld stond niet overeenstemde met de datum van het incident (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS gehoorverslag, stuk 5, p. 9). Bovendien is het niet aannemelijk dat eerste en derde verzoeker geen bewijsstuk van de politie zouden hebben gekregen op de dag dat zij de klacht zijn gaan indienen, zoals derde verzoeker verklaarde (administratief dossier derde verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 11). Derde verzoeker verklaarde tijdens zijn CGVS-interview bovendien dat hij Afghanistan ontvluchtte op de tweede van hout van 1394 (21 februari 2016) (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 14), doch dit klemmt met zijn verklaringen alsook die van zijn echtgenote bij aanvang van de procedure dat zij Afghanistan ontvluchtten rond de tweede maand van 1395 (april 2016) (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 15, DVZ-verklaring, p. 10).

Derde verzoeker verklaarde bovendien dat hij op dezelfde moment als zijn broer Afghanistan verliet (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 13-14), terwijl eerste verzoeker verklaarde Afghanistan te hebben verlaten de tiende van de tweede maand 1395 (30 april 2016) (administratief dossier eerste verzoeker, DVZ-verklaring, stuk 16, p. 11).

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat derde verzoeker en verzoekster na kennisname van de bestreden beslissingen van hun familieleden hun verklaringen trachtten aan te passen, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de vermeende vervolgingsfeiten.

De geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten wordt bovendien verder ondergraven door verschillende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers. Eerste verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure dat hij naar de politie stapte de ochtend nadat Mullah T. hem belde (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 16, p. 2), terwijl hij tijdens het CGVS-interview verklaarde dat hij naar de politie stapte voordat hij door Mullah Tarakhel gebeld werd (Ibid., CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7, 10). Eerste verzoeker herhaalt zijn verklaring dat hij dit nooit zo gezegd heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken doch de Raad merkt op dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Dari en dat hij deze voor akkoord ondertekende zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoekers verklaringen zijn dan ook duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat zijn verweer niet wordt aanvaard. Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens het CGVS-interview over het tijdstip waarop hij de woordvoerder van Mullah T. wegduwde, daar hij eerst verklaarde dat dit gebeurde nadat deze had aangegeven dat hij voor Mullah T. werkte en vervolgens verklaarde dat hij verklaarde voor Mullah T. te werken nadat verzoeker hem wegduwde (Ibid., CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6 en 11). Verzoeker voert louter aan dat hij de chronologie wijzigde, doch hij gaat hiermee voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat "Deze wijziging in uw relaas komt er nadat men u de vraag stelt waarom u een werknemer van een dergelijk gevaarlijk man als Mullah T. zou duwen (CGVS, p.11). Het lijkt er dan ook op dat u na deze vraag tot het besef kwam dat het weinig logisch is dat u tegen dergelijk persoon zou optreden. Ook al zou u niet geweten hebben wie deze mannen waren, dan nog is het ongeloofwaardig dat u dergelijk verzet zou aantekenen tegen mannen die met wapens uw winkel zouden zijn binnengekomen (CGVS, p.6). Bovendien verklaart u dat deze materialen slechts enkele duizenden dollars waard waren (CGVS, p.10) en dat u sommige dagen tot 200 000 Afghani verdiende (= ongeveer 3000 dollar) (CGVS, p. 13). Dat u hiervoor in de clinch zou gaan met gewapende mannen, is eveneens ongeloofwaardig."

Daarenboven merkt de Raad op dat derde verzoekster eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde, die niet worden betwist door derde verzoeker en verzoekster in hun verzoekschrift. Derde verzoekster verklaarde bij aanvang van de procedure dat de mannen van Mullah T. naar hun huis kwamen enkele dagen nadat zij de winkel van eerste en derde verzoeker bezocht hadden (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 13B, p. 1). Dit klemt echter met verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-interview alsook met de verklaringen van haar familieleden, waaruit blijkt dat de mannen van Mullah T. naar hun huis kwamen de dag nadat zij de winkel bezocht hadden (Ibid., CGVS-gehoorverslag, stuk 14B, p. 6; CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 4; administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8; administratief dossier eerste verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5; administratief dossier tweede verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 9, p. 2; administratief dossier tweede verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 1). Derde verzoekster verklaarde bij aanvang van de procedure tevens dat zij nog enkele dagen zouden zijn thuisgebleven na de aanval door Mullah T. (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 13B, p. 1), terwijl uit haar verklaringen tijdens het CGVS-interview en die van haar familieleden blijkt dat zij reeds de volgende dag het huis zouden hebben verlaten (Ibid., CGVS-gehoorverslag, stuk 14B, p. 6; CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 4; administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8; administratief dossier eerste verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 4; administratief dossier tweede verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 2). De Raad merkt op dat de verklaringen van derde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het Dari, en dat zij deze voor akkoord ondertekende zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Haar voormelde verklaringen zijn dan ook duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Voorgaande vaststellingen volstaan opdat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten zoals weergegeven door verzoekers, zodat een onderzoek van de grieven gericht tegen de motieven over het paspoort van derde verzoeker en verzoekster zich niet opdringt.

In zoverre verzoekers verwijzen naar hun risicoprofiel omwille van de werkzaamheden van eerste en derde verzoeker in een winkel in bouwmaterialen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekers geciteerde informatie niet blijkt dat dergelijk profiel een risicoprofiel zou zijn, los van de vraag of een risicoprofiel op zich zou volstaan om aan te tonen dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar Afghanistan dreigen te worden

gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de door hun aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, quod non. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekers ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, halen zij geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan dit profiel gelinkte problemen aan.

De door verzoekers neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. In de bestreden beslissingen werd immers reeds omstandig gemotiveerd waarom hieraan elke bewijswaarde dient te worden ontleend. De door verzoekers neergelegde taskara's hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Bovendien werd reeds opgemerkt dat de bewijswaarde van de taskara van tweede verzoeker relatief is, zodat ook de bewijswaarde van de overige neergelegde taskara's kan worden betwist. Betreffende de werkvergunningen en facturen van de winkel van eerste en derde verzoeker, merkt de Raad op dat deze gegevens niet worden betwist. Wat betreft de door verzoekers neergelegde klachtenbrief en getuigenbrief en de door derde verzoeker en verzoekster neergelegde brief van de politie in Kabul, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat de inhoud tegenstrijdig is met de afgelegde verklaringen zoals opgenomen in het administratief dossier. De Raad sluit zich overigens aan bij de opmerkingen van de commissaris-generaal dat uit objectieve landeninformatie, met name de "COI Focus. Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van Cedoca van 27 juni 2013 blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie kunnen worden aangekocht, zowel documenten die uitgaan van de overheid als degene die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Een document, om bewijswaarde te hebben, dient bovendien coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, quod non in casu.

De artikelen over Mullah T. bevatten louter algemene informatie en verzoekers tonen niet aan dat zij verband houden met de vermeende vervolgingsfeiten. Ook uit de neergelegde foto's kan niet worden opgemaakt dat zij een bewijs vormen voor de hierboven beschreven omstandigheden. Wat de door derde verzoeker en verzoekster neergelegde 'viber'-berichten betreft, wijst de Raad er andermaal op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu. Dergelijke berichten volstaan op zich niet als een bewijs van de vermeende vervolgingsfeiten, daar zij geen officieel noch objectief karakter hebben en aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen."

Uw ouders stelden geen hoger beroep in tegen deze beslissing, bijgevolg rusten hen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast. Het volgende verzoek tot internationale bescherming dat uw ouders indienden en waarbij ze zich, onder andere, steunden op de motieven uit hun eerste verzoek, werd door het CGVS op 18 juni 2018 niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep dat ze tegen deze beslissing instelden bij de RvV werd verworpen op 19 december 2018. Uw ouders stelden geen hoger beroep in tegen deze beslissing, bijgevolg rusten hen ook wat hun volgende verzoek geen beroepsmogelijkheden meer en staat ook hiervan de beoordeling vast.

Aangezien er in het kader van hun verzoeken tot internationale bescherming geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van uw ouders met Mullah T. kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg hiervan zou ondervinden in Afghanistan. In het kader van uw verzoek tot internationale bescherming legden u noch uw ouders bijkomende verklaringen af of bewijsstukken neer die de beoordeling die het CGVS en de RvV van hun problemen met Mullah T. in het kader van hun verzoeken tot internationale bescherming maakten in een nieuw daglicht kunnen stellen.

Wat betreft de verklaring van uw ouders dat u te zeer verwestersd bent omdat u minder goed in het Farsi zou kunnen communiceren dan in het Nederlands en u zich als Belg gedraagt omdat u Belgische gewoontes hebt aangenomen (zie CGVS H. S. M. dd. 04.03.2019, p. 3-4), wordt opgemerkt dat dit element al in het kader van de tweede asielaanvraag van uw ouders aan bod kwam en dat de RvV zich in haar vonnis dd. 19.12.2018 hier als volgt over uitsprak:

Verzoekende partijen herhalen voorts zeer algemeen, zonder enige verdere toelichting, dat de kinderen intussen verwesterd zijn en dat zij een risicoprofiel hebben, doch ze gaan niet in het minst in op en laten derhalve geheel na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 1 oktober 2018 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

"Waar verzoekers voorts aanvoeren dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de door hen ingeroepen vrees in hoofde van hun kinderen – eerste verzoeker haalde voor de DVZ aan dat

zijn kinderen gedood zullen worden omdat M.T. bedreigingen in die zin heeft geuit, en dat zij bovendien al 2 jaar in Europa zijn en de taal spreken (verklaring volgend verzoek, rubriek 21 en 22) – antwoordt verweerder in zijn verweernota vooreerst terecht dat waar verzoekers deze vrees verbinden aan de voorgehouden problemen met M.T., uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat aan deze problemen, en bijgevolg ook aan de hieraan verbonden vrees in hoofde van de kinderen, geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoekers voorts verwijzen naar het verblijf van twee jaar in het buitenland en het feit dat de kinderen Nederlands spreken, merkt verweerder op dat de redenering in de bestreden beslissing, al verwijst deze naar de kinderen van de broer van eerste verzoeker, tevens opgaat voor de kinderen van verzoekers. De Raad treedt verweerder bij waar deze in zijn nota stelt dat verzoekers geenszins in concreto aantonen dat de lokale bevolking bij een eventuele terugkeer hen en de kinderen ervan zal beschuldigen geen moslims meer te zijn. Het betreft hier louter een hypothetische, niet-gestaafde bewering van verzoekers. Verweerder merkt bijkomend nog op dat het loutere gegeven dat de kinderen al twee jaar in België verblijven en thuis geen Dari maar enkel Nederlands spreken – wat overigens een blote bewering is – op zich niet kunnen volstaan om te concluderen dat er sprake is van een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Verzoekers tonen nog steeds op geen enkele manier in concreto aan dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Evenmin wordt in concreto aangetoond dat verzoekers en hun kinderen bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zouden worden gepercipieerd en hierom geviseerd zouden worden. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoekers in het verzoekschrift aangereikt. Verzoekers hun verwijzing naar hun integratie in België en het citeren uit rapporten aangaande verwesterde terugkeerders, zijn onvoldoende om aan te tonen dat zij door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat zij in Afghanistan hun leven niet zou kunnen (her)opbouwen.

Wat betreft verzoekers' verwijzingen naar een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen met betrekking van het bestaan van psychologische problemen bij vluchtelingenkinderen, het citeren uit de UNHCR Eligibility guidelines met betrekking tot problemen die kinderen in Afghanistan kunnen kennen en uit het rapport van Asyls van augustus 2017 aangaande verwesterde mannelijke terugkeerders, merkt verweerder terecht op dat het louter aanhalen van een onderzoek of algemene landeninformatie onvoldoende is. Dit geldt eveneens voor de vaststelling dat kinderen van schoolgaande leeftijd (voornamelijk meisjes) volgens UNHCR een risicoprofiel hebben. Dient te worden herhaald dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto aangetoond dient te worden, hetgeen verzoekers nalaten te doen."

Deze vaststellingen blijven, nu zij geheel ongemoeid worden gelaten en niet in het minst worden ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind."

Zoals hierboven reeds werd besproken, stelden uw ouders geen hoger beroep in tegen deze beslissing, bijgevolg resten hen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking dit verzoek en staat de beoordeling ervan vast. De bijkomende verklaringen die uw ouders met betrekking tot uw verwestering in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming afleggen, volstaan niet om bovenstaande beoordeling van de RvV met betrekking tot dit motief in een nieuw daglicht te stellen.

Uw moeder verwijst immers opnieuw naar het feit dat u en uw broers en zussen beter in het Nederlands zouden kunnen communiceren dan in het Farsi (zie CGVS S. M. H., p. 4). Nochtans verklaren zowel uw vader als uw moeder dat u en uw zussen met uw moeder nog steeds in het Farsi zouden communiceren (zie CGVS, p. 3 en 4). Ook verwijzen uw ouders opnieuw naar het feit dat u, los van de taal, goed bent geïntegreerd in de Belgische samenleving- u hebt Belgische/Vlaamse gewoontes opgepikt, u gaat naar school en doet het daar goed, u hebt hier hobby's (zie CGVS S. M. H., p. 3 en 4). Nergens uit de verklaringen van uw ouders blijkt echter dat u in Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd en hierom geviseerd.

Wat betreft de verklaring van uw ouders dat u geen hoofddoek wilt dragen en daartoe in Afghanistan zal worden verplicht, dient er te worden gesteld dat het feit bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden te kunnen genieten als die die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden (zie CGVS S. M. H., p.4). Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn.

Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onvermijdelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers nog minderjarig, kan het feit u geen hoofddoek zou willen dragen en westerse kledij zou willen dragen niet als een fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is en is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Bovendien dient in verband hiermee te worden opgemerkt dat u dit motief, het feit dat u geen hoofddoek wilt dragen, zelf niet hebt aangehaald tijdens uw persoonlijk onderhoud.

Wat betreft de verklaring van uw ouders dat u jonge leeftijd zal moeten huwen in Afghanistan en van school af zal moeten gaan (zie CGVS, S. M. H., p. 4), wordt opgemerkt dat uw vader zelf niet wilt dat u op uw jonge leeftijd huwt en dat u een goede opleiding krijgt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u daadwerkelijk op jonge leeftijd zal worden verplicht om van school te gaan en te huwen.

De door uw ouders in uw hoofde neergelegde documenten (verschillende foto's van u en uw broer en zus; een brief van uw school dd. 28.02.2019; de schoolfiche van u en uw broer; een overzicht van uw schoolloopbaan; uw schoolrapport; een attest van het OCMW waarin staat dat u en uw gezin goed zijn geïntegreerd in het dorp waar u woont; diverse brieven van ouders van klasgenootjes van u en uw broer en zus; diverse kaartjes van klasgenoten gericht aan u en uw broer en zus; een filmpje gemaakt door u en uw broer en zus) kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen aangezien zij enkel een bewijs leveren van uw integratie in België en verder geen informatie bevatten omtrent problemen die u als gevolg van deze integratie in Afghanistan zou kennen. Met betrekking tot integratie moet overigens worden gesteld dat

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld.

Omwille de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

- De beslissing in hoofde van K.H. luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 24/01/2019
Overdracht CGVS: 30/01/2019*

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS op 4 maart 2019, van 10u25 tot 10u50, bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat, meester Ahmadzadah, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U hebt de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Kaboel. Samen met uw vader H. M. H. (O.V. (...)) en uw moeder H., D. (O.V. (...)) verliet u in de loop van 2016 uw land van herkomst.

Vervolgens diende uw moeder op 2 juni 2016 en uw vader op 25 juli 2016 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van hun verzoek verklaarden ze niet naar Afghanistan terug te kunnen keren omdat uw vader er problemen had met een zekere Mullah T. Op 30 juni 2016 nam het CGVS in deze verzoeken de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest dd. 25 april 2018.

Hierna dienden uw ouders op 18 mei 2018 samen een volgend verzoek tot internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van dit verzoek hielden ze vast aan de verklaringen in verband met hun problemen met Mullah T. Ze voegden hieraan toe dat ze vreesden dat u en uw zussen bij een terugkeer naar Afghanistan door de mannen van Mullah T. zouden worden ontvoerd. Ook verklaarden jullie ouders te vrezen dat u en uw zussen, omdat jullie goed in de Belgische maatschappij geïntegreerd zijn en al vlot Nederlands kunnen, in Afghanistan niet meer als moslims zouden worden aanzien. Deze volgende verzoeken van uw ouders werden door het CGVS op 18 juni 2018 niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep dat ze tegen deze beslissing instelden bij de RvV werd verworpen op 19 december 2018. Uw ouders dienden hierna op 24 januari 2019 in naam van u, uw zus H. A. (OV. (...)) en uw broer H. S. M. (OV. (...)) een verzoek tot internationale bescherming in bij de DVZ.

Tijdens uw gehoor op 4 maart 2019 verklaarde u niet naar Afghanistan terug te kunnen wegens de algemene situatie en omdat u vreest er door boeven te worden ontvoerd. In het kader van het gehoor van uw broer S. M. H. voegden uw ouders hier aan toe dat u niet naar Afghanistan terug kan omdat u te zeer verwestersd bent en u geen sluier meer wilt dragen. Ze voegen hieraan toe dat ze vrezen dat u in Afghanistan op jonge leeftijd zal worden uitgehuwelijkt.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming leggen uw ouders volgende documenten neer: verschillende foto's van u en uw broer en zus; een brief van uw school dd. 28.02.2019; de schoolfiche van u en uw broer; een overzicht van uw schoolloopbaan; uw schoolrapport; een attest van het OCMW waarin staat dat u en uw gezin goed zijn geïntegreerd in het dorp waar u woont; diverse brieven van ouders van klasgenootjes van u en uw broer en zus; diverse kaartjes van klasgenoten gericht aan u en uw broer en zus; een filmpje gemaakt door u en uw broer en zus.

B. Motivering

[idem bestreden beslissing A.H.]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

- De beslissing in hoofde van S. M. H. luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 24/01/2019

Overdracht CGVS: 30/01/2019

Uw vader H. M. H. (O.V. (...)) en uw moeder H., D. (O.V. (...)) hadden een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS op 4 maart 2019, van 10u47 tot 11u35, om de aanvraag tot internationale bescherming die ze in uw hoofde hadden ingediend, te bespreken. Uw ouders werden bij dit onderhoud bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is en door uw raadsman, meester Ahmadzadah.

A. Feitenrelaas

U hebt de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Kaboel. Samen met uw vader H. M. H. (O.V. (...)) en uw moeder H., D. (O.V. (...)) verliet u in de loop van 2016 uw land van herkomst.

Vervolgens diende uw moeder op 2 juni 2016 en uw vader op 25 juli 2016 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van hun verzoek verklaarden ze niet naar Afghanistan terug te kunnen keren omdat uw vader er problemen had met een zekere Mullah T. Op 30 juni 2016 nam het CGVS in deze verzoeken de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest dd. 25 april 2018.

Hierna dienden uw ouders op 18 mei 2018 samen een volgend verzoek tot internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van dit verzoek hielden ze vast aan de verklaringen in verband met hun problemen met Mullah T. Ze voegden hieraan toe dat ze vreesden dat u en uw zussen bij een terugkeer naar Afghanistan door de mannen van Mullah T. zouden worden ontvoerd. Ook verklaarden jullie ouders te vrezen dat u en uw zussen, omdat jullie goed in de Belgische maatschappij geïntegreerd zijn en al vlot Nederlands kunnen, in Afghanistan niet meer als moslims zouden worden aanzien. Deze volgende verzoeken van uw ouders werden door het CGVS op 18 juni 2018 niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep dat ze tegen deze beslissing instelden bij de RvV werd verworpen op 19 december 2018.

Uw ouders dienden hierna op 24 januari 2019 in naam van u en uw zussen H. K. en H. A. (OV. (...)) een verzoek tot internationale bescherming in bij de DVZ.

Tijdens uw gehoor op 4 maart 2019 herhaalden uw ouders dat u niet naar Afghanistan terug kan wegens de problemen die uw familie er heeft met Mullah T. en omdat u te zeer verwestersd bent.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming leggen uw ouders volgende documenten neer: verschillende foto's van u en uw zussen; een brief van uw school dd. 28.02.2019; de schoolfiche van u en uw zussen; een overzicht van uw schoolloopbaan; uw schoolrapport; een attest van het OCMW waarin staat dat u en uw gezin goed zijn geïntegreerd in het dorp waar u woont; diverse brieven van ouders van klasgenootjes van u en uw zussen; diverse kaartjes van klasgenoten gericht aan u en uw zussen; een filmpje gemaakt door u en uw zussen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en uw ouders die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen afgelegd door uw vader H. M. H. (O.V. (...)) en uw moeder H., D. (O.V. (...)) blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw ouders in het kader van hun verzoeken tot internationale bescherming.

[idem bestreden beslissing A.H.]

Er werd door uw ouders geen bewijs geleverd dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"art. 3 EVRM, Artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag, artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie") schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011".

- In een eerste onderdeel gaan zij in op de vluchtelingenstatus.

Zij stellen dat hun verklaringen meer dan overtuigend zijn en dat alle belangen, meer bepaald het feit dat verzoekers minderjarig zijn, tegen elkaar moeten worden afgewogen. De bestreden beslissingen zijn onzorgvuldig voorbereid en er gebeurde geen grondig onderzoek. In een aantal theoretische overwegingen, waarbij wordt ingegaan op de definitie van "vluchteling" en "gegronde vrees" voor "vervolg" stellen verzoekers dat de aangehaalde redenen voor de bestreden beslissingen niet volstaan om deze te dragen.

Verzoekers herhalen dat zij minderjarigen zijn, van tien, negen en zes jaar oud. Zij citeren artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14 van koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De belangen van het kind dienen de eerste overweging te vormen of het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

Zij verwijzen naar Belgisch onderzoek uit 2005 en citeren passages van een Nederlands rapport van 2006 en lichten toe als volgt:

"Uit een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielpprocedure én op het moment dat zij uitgezet gaan worden. Deze schade komt uiteraard boven de schade die minderjarige kinderen van verzoekers al hebben opgelopen door de gedwongen migratie."

Verzoekers steunen hun verzoek op verschillende motieven en voeren onder meer aan dat zijn verwesterd zijn en daarom een vrees koesteren om zich in Afghanistan te vestigen.

Zij herhalen dat zij verschillende documenten hebben neergelegd en thans een verzoek in eigen naam hebben ingediend dat niet onontvankelijk is verklaard door de commissaris-generaal.

Verzoekers' betoog luidt nog als volgt:

“De verklaring van verzoekers ouders dat verzoeksters geen hoofddoek willen dragen en daartoe in Afghanistan zal worden verplicht wordt door de verwerende partij niet betwist. Zij stelt echter dat het feit dat verzoeksters bij terugkeer naar hun land van herkomst niet dezelfde vrijheden zullen genieten niet volstaat om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. De verwerende partij stelt dat de beperkingen gebaseerd zijn op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen de algemene in Afghanistan geldende regels.

De verwerende partij gaat voorbij aan het gegeven dat verzoekers een bepaalde sociale groep behoren zoals bepaald door art. 48/3, §4, d van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt dat een groep onder meer moet worden geacht een specifieke groep te zijn indien de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Hieromtrent lijkt in de bestreden beslissingen geen afdoende motivering te zijn opgenomen.

Het is duidelijk dat verzoekers vervolging vrezen omwille van het behoren tot een specifiek sociale groep, met name als minderjarige -verwesterde- moslims die normen en (gewoonte) regels die in hun land van herkomst gelden, bij terugkeer naar het land van herkomst zullen schenden.

Ter zake wensen verzoekers dan ook benadrukken— wellicht ten overvloede - dat de verzoekers volledig geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Dit bleek ook uit het persoonlijk onderhoud.

Het gezin bestaat uit vader, moeder en drie kinderen in de leeftijd van 10, 9, en 6 jaar. Uit het persoonlijk onderhoud is gebleken dat verzoekers goed geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, de Belgische/Vlaamse gewoontes hebben opgepikt en het zeer goed doen op school.

Het feit dat ze geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving is op zich niet voldoende om hen een beschermingsstatuut toe te kennen, maar de verwerende partij dient wel rekening te houden met de gevolgen van deze integratie.”

Verzoekers wensen te onderstrepen dat de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan ook een impact heeft op minderjarige schoolgaande kinderen. Vooral eerste en tweede verzoeksters lopen een ernstig veiligheidsrisico indien zij naar school zouden gaan. Het alternatief is thuisblijven en geen onderwijs krijgen. Kinderen van schoolgaande leeftijd, in het bijzonder meisjes, zijn een risicoprofiel. Ze halen de UNHCR's *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018 aan.

Het risico dat eerste en tweede verzoeksters thuis zullen blijven is zeer groot. Verzoekers verwijzen hieromtrent naar een rapport van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen CEDAW van 2013.

Zij lichten verder toe als volgt:

“Van verzoekers, minderjarige kinderen, kan dan ook geenszins gevraagd worden dat zij zich conformeren aan de normen, waarden en maatschappelijke regels zoals deze heersen in Afghanistan. Gelet op en in het licht van de verwestering/integratie van verzoekers in de Belgische samenleving is het voor verzoekers dan ook niet mogelijk om een Afghaanse levensstijl aan te nemen, omdat zij niet op volledige wijze een Afghaanse levensstijl hebben gekend. Ze waren immers heel jong toen ze Afghanistan hebben verlaten en hebben dan ook geen band meer met het land van herkomst.

Verzoekers kunnen zich dan ook in Afghanistan niet op dezelfde wijze als in België kunnen uiten of ontplooiën. Uw Raad is op de hoogte van het feit dat Afghaanse vrouwen in Afghanistan zeer beperkt zijn in hun bewegingsvrijheid. Ze kunnen de facto niet zonder begeleiding van een mannelijk familielid de straat op. Het kan van eerste en tweede verzoeksters redelijkerwijs niet worden verwacht dat zij zich aanpassen aan de Afghaanse samenleving en al haar preciaire gevoeligheden, die bovendien ook nog eens een strenge scheiding tussen mannen en vrouwen kent.

Verzoekers menen dat ze in een zodanig bepalende levensfase zijn opgegroeid in België, dat zij zich niet bewust zijn van hun westerse gedrag, en dat bovendien aan hun moedertaal te horen is dat in Europa hebben verbleven zodat zij, zelfs als zij zich proberen aan te passen aan de Afghaanse cultuur, gevaar lopen omdat hun westers gedrag wordt toegedicht. Naar analogie verwijzen verzoekers in dit verband op hetgeen in het rapport van UNAMA ‘Silence is Violence: End the abuse of Women in Afghanistan’ d.d. 8 juli 2009 wordt vermeld ten aanzien van de positie van vrouwen in Afghanistan. In de UNHCR Eligibility Guidelines wordt er gesproken over het gedrag dat wordt toegewezen (‘women who are perceived as..’) zodat het in casu niet enkel bepalend is verzoekers bepaalde normen en traditie(s)regels overschrijden.”

Verzoekers herhalen hun vraag om rekening te houden met de impact van de integratie en hun verwestering, alsook het feit dat zij zeer jong waren toen ze Afghanistan verlieten. In hun prille jeugd hebben zij hoofdzakelijk herinneringen aan België, de gevolgen hiervan voor de vorming van hun identiteit, zoals de mogelijkheid tot zelfontplooiing, het feit dat eerste en tweede verzoeksters geen hoofddoek willen dragen, en de (on)mogelijkheid om invulling te geven aan die identiteit in Afghanistan.

Voorts verwijzen verzoekers naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn. Het rapport van ASYLOS *“Afghanistan: situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”* van augustus 2017 bevestigt dit.

Verzoekers citeren Migration Policy Institute van november 2017 ter ondersteuning van hun standpunt dat zij bij terugkeer mogelijk problemen zullen ondervinden.

Zij besluiten als volgt:

“Uit alle elementen in het dossier blijkt dat verzoekers zich niet meer kunnen vinden in heel veel elementen van de Afghaanse gewoonte/cultuur/denkwijze. De verwerende partij had dan ook een ernstig onderzoek moeten verrichten. Het staat evenwel vast dat de motieven niet afdoende zijn.

Met betrekking tot de vrees van verzoekers ouders dat eerste en tweede verzoeksters op jonge leeftijd zullen moeten huwen in Afghanistan en van school moeten afgaan merkt de verwerende partij dat verzoekers vader niet wil dat zij op jonge leeftijd huwt. Het risico dat eerste en tweede verzoeksters zullen uitgehuwelijkt worden, is echter niet afhankelijk van de wil van verzoekers vader, maar ook van de Afghaanse gewoonten/tradities, waaraan verzoekers ouders gebonden zijn. Ten onrechte ziet de verwerende partij niet in dat in de Afghaanse samenleving een meisje ten laatste tegen haar 20ste dient gehuwd te zijn.”

- In een tweede onderdeel wordt ingegaan op de subsidiaire beschermingsstatus.

Na een algemeen theoretisch betoog over artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, stellen verzoekers dat de veiligheidssituatie, aangaande volatiele situaties, moet worden beoordeeld aan de hand van actuele informatie. Zij verwijzen naar de UNHCR's *Guidelines* van 30 augustus 2018 en stellen dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. Het is duidelijk dat de Verenigde Naties de provincie Kabul aanduidt als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonzeekerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Zij citeren tevens uit informatie van het verslag *“contactvergadering internationale bescherming”* van MYRIA van 17 oktober 2018, EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van mei 2018 en het rapport *“General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”* van eci.net geüpdatet op 25 februari 2019. De commissaris-generaal verklaart dat er in principe geen intern vestigingsalternatief mogelijk is naar Kabul en dat deze richtlijn (van UNHCR) reeds werd toegepast en dat in de toekomst verder de mogelijkheden individueel worden beoordeeld en op die manier gemotiveerd.

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan. Omwille van al deze redenen kunnen de bestreden beslissingen aldus niet gehandhaafd worden en dienen deze te worden vernietigd. De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd en verslechterd is. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

2.1.2. In een aanvullende nota van 23 september 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport *“Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van december 2017;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation – Update”* van mei 2018;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van juni 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers' verklaringen in wezen dezelfde zijn als de verklaringen die hun ouders hebben afgelegd. Van de ouders van verzoekers wordt overigens wettelijk vermoed dat zij hun verzoek eveneens indienen namens verzoekers (artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij artikel 37 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielsezoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018), met ingang van 22 maart 2018). De afgelegde verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om een nood aan internationale bescherming te kunnen vaststellen.

Waar verzoekers meermaals de nadruk vestigen op hun minderjarigheid, blijkt uit de bestreden beslissingen dat hiermee rekening werd gehouden. De Raad merkt op dat eerste en tweede verzoekster respectievelijk zeven en zes jaar oud waren op het ogenblik dat zij met hun ouders uit Afghanistan zijn vertrokken in de loop van 2016. Derde verzoeker was toen drie jaar oud. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat hieraan op passende wijze aan werd tegemoet gekomen en hiermee rekening werd gehouden. Het louter tegenspreken van deze motivering weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt niet. De bestreden beslissingen werden genomen in overeenstemming met artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de schade die kinderen oplopen bij gedwongen migratie, door de asielpprocedure en bij een gedwongen terugkeer, merkt de Raad op wat verzoekers betreft, er geen enkel element voorligt waaruit blijkt dat de conclusies van het onderzoek ook in hun geval van toepassing zou zijn.

Verzoekers gaan tevens voorbij aan het feit dat de motieven van hun verwestering, hun integratie en hun problemen bij een terugkeer al werden beoordeeld in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van hun ouders. Zij herhalen de documenten die zij in dit verband hebben neergelegd, maar tonen niet aan dat bestreden beslissingen op dit punt foutief zijn. Het loutere feit dat verzoekers thans zelf een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend dat niet niet-ontvankelijk werd verklaard, ondergraaft de vaststellingen in de bestreden beslissingen hieromtrent niet.

Verzoekers erkennen trouwens dat een volledige integratie op zich niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoekers sturen met het betoog over hun integratie aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

In zoverre eerste en tweede verzoeksters kunnen worden ondergebracht in de categorie van minderjarige, schoolgaande meisjes in Afghanistan, wat een risicoprofiel is volgens de UNHCR's "*Guidelines*", blijven zij in gebreke om de algemene situatie te concretiseren op hun eigen situatie.

Verzoekers' veelvuldige verwijzing naar algemene achtergrondinformatie maakt niet aannemelijk dat zij zelf een nood hebben aan internationale bescherming.

Zij spreken de motivering van de bestreden beslissingen weliswaar tegen, maar dit doet op zich geen afbreuk aan de beoordeling van de commissaris-generaal.

De Raad slechts vaststellen dat alle relevante elementen werden onderzocht en de algemene informatie die thans wordt bijgebracht geen ander licht werpt op de individuele situatie van verzoekers, die wordt bepaald door de hen en hun ouders afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken met betrekking tot hun eigen ervaringen. De Raad stelt dan ook vast de bestreden beslissingen steun vinden in het administratief dossier, dat de motieven correct en pertinent zijn, alsook afdoende om te kunnen komen tot de weigering van de vluchtelingenstatus. De motivering van de bestreden beslissingen wordt daarom integraal overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Voor de aanvragers van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet lopen, een verwijzing naar hun relaas niet volstaan. Zij moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Inzake de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul werd in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden.

Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Verzoekers' betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan voorgaande analyse. De Raad merkt op dat de informatie ter kennis gebracht door verzoekers in het verzoekschrift, en de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. Waar verzoekers nog verwijzen naar een toepassing van een intern vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat dit in casu niet relevant is.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers brengen verder geen enkel concreet element aan.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Kabul in Afghanistan, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP